

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.333/2019/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Litresits András ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Bacsek György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2019. június 21. napján kelt 7.P.20.615/2019/12. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, és az elsőfokú bíróság által közzétenni rendelt helyreigazító közlemény első mondatát mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a **(cég 1)**-et, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101 600 (egyszázegyezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket a **(cég 1)** köteles megfizetni az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes a **(párt 1)** tagja, európai parlamenti képviselő.

Az alperes kiadásában megjelenő **(alperesi)** online sajtótermék 2019. március 19-i számában **"(személy 1): a (cég 2) finanszírozta (felperes) házfelújítását, (személy 2) visszatartott félmilliárd forintot a villamos projektnél"** címmel jelent meg cikk, amely a bevezetőjében azt tartalmazza, hogy „A **(cég 2)** finanszírozta **(felperes) (település neve)**-i házának felújítását több tízmillió forint értékben - állítja a lapunknak adott interjúja második részében **(személy 1)**, a csődbe ment cég egyik tulajdonosa." A cikk **"(felperes) több tízmillióba került"** alcím alatt **(személy 1)** kijelentését idézi, miszerint „2008-ban **(felperes)** segítségét azzal háláltuk meg, hogy finanszíroztuk a házának felújítását, ami körülbelül 30-40 millió forintba kerülhetett.”

A sajtótermék 2019. március 20. napján **"...-pártok: (felperes) válaszoljon - A (cég 2) pénzen újította fel a házát?"** címmel jelentetett meg cikket, amely **(személy 3)**, a **(párt 2)** frakciószóvivője újságíróknak tett nyilatkozatát közölte egyebek mellett a következők szerint: „A politikus a ...-

pártok véleményét tolmácsolva kifejtette: a **(város neve)**-i botrányból már ismert **(cég 2)** építőipari vállalat vezére azt vallotta, hogy mintegy 30-40 millió forint értékben újítták fel **(felperes)** házát. Cserébe a ... politikus - aki a ... kormányzás alatt az Önkormányzati és Településfejlesztési Minisztérium és a Miniszterelnöki Hivatal államtitkára is volt - azt ígérte, hogy busás megrendeléshez juttatja a céget."

A sajtótermék 2019. március 20. napján "Eljött az elszámolás ideje! - **(felperes)** valljon szint a házfelújításának pénzügyeiről, de **(személy 2)**-nek is tisztáznia kell magát!" címmel jelentette meg a **(város neve)**-i **(párt 3)** közleményét, amely a többek között a következőket tartalmazza: "Megdöbbenő részletek jelentek meg a napokban az **(alperesi sajtótermék)** hasábjain. Ebben a **(cég 2)** egykori vezérigazgatója azt állítja, **(felperes)** házának felújítását a **(cég 2)** finanszírozta egy közbeiktatott cégen keresztül."

A felperes a fenti cikkek kapcsán helyreigazítási kérelemmel fordult az alpereshez, amelynek az nem tett eleget.

A felperes keresetében az alperest az előtte, mint sajtószerv előtt indított előzetes eljárásban általa előterjesztett helyreigazító közlemény közzétételére, a **(cég 1)**-et mint az alperes által szerkesztett sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt pedig a felszámított perköltsége megfizetésére kérte kötelezni. Állította, a helyreigazítani kért közlések minden ténybeli alapot nélkülöznek, teljesen valótlanok. Előadta, a **(település neve)**-i családi háza felújítását saját költségén fedezte, nem pedig a **(cég 2)** finanszírozta több tízmillió forint értékben. Érvelése szerint nincs olyan tény, amelyből ilyen következtetések logikailag és a józan ész szabályainak megfelelően levonhatók lettek volna.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő. Álláspontja szerint a kereset és mellékletei alapján nem állapítható meg az előzetes eljárás kezdeményezésére, valamint a perindításra nyitva álló határidő megtartottsága, emellett a felperes által **(személy 1)** és társaival szemben kezdeményezett büntetőeljárásra tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján - figyelemmel a 176. § (1) bekezdés b) pontjára - az eljárás megszüntetése indokolt. Vitatta továbbá, hogy a három önálló, egymástól független sajtó-helyreigazításra irányuló kérelem egy keresetlevélben előterjeszhető lenne. Érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a felperes közszereplőnek tekinthető, törési kötelezettségét nem haladják meg a vitatott híresztelések. Hivatkozott arra, a helyreigazítási kérelem nem felel meg a PK. 15. számú állásfoglalás tartalmi és formai elemeinek, mivel nem azonos a sérelmezett közlésekkel. Állította, a hivatkozott közlemények valós tartalmúak, utalt ugyanakkor arra, az állítások sajtó-helyreigazítási eljárásban történő objektív bizonyítása nem lehetséges, valóságtartalmukat kizárólag más hatósági, bírósági eljárás keretében - jelen esetben egy büntetőeljárásban - lehet igazolni kétséget kizáró módon széles körű bizonyítási eljárás eredményeképpen. Kifogásolta, hogy a felperes nem jelölte meg a helyreigazító közleményben a valós tényeket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő 5 napon belül az **(alperesi)** hírportálon a sérelmezett közléssel azonos linken a cím alatt, a lead (bevezető) felett közvetlenül (további kattintás nélkül) 30 napig, de legalább addig ameddig az eredeti cikk elérhető, továbbá a kezdő oldalának legelején ugyanolyan módon, ugyanakkora betűméretben és ugyanolyan betűtípusban, ahogyan a sérelmezett cikk címe a kezdőoldalon megjelenítésre került, 24 órán keresztül jelenjen meg, amelyre kattintással az eredeti cikk és az azt helyreigazító közlemény közvetlenül elérhető, tegye közzé a következő közleményt:

„Hírportálunkat a Szegedi Törvényszék P.20.615/2019/12. sz. ítéletével a következők közlésére kötelezte

Helyreigazítás:

„(Felperes neve)-ről valótlanságokat híreszteltünk az **(alperesi)** sajtótermékben **(személy 1)** alapján.”

„A 2019. március 19. napján megjelent cikkben: „**(személy 1):** A **(cég 2)** finanszírozta **(felperes)** házfelújítását, **(személy 2)** visszatartott fél milliárd forintot a villamosprojektnél” című cikkünkben **(személy 1)** alapján valótlanul híreszteltük, hogy a **(cég 2)** azzal hálálta meg **(felperes)** segítségét, hogy finanszírozta háza felújítását, ami kb. 30-40 millió forintba kerülhetett.”

„A 2019. március 20. napján megjelent cikkben: „...pártok: **(felperes)** válaszoljon - a **(cég 2)** pénzén újította fel a házát?” című cikkünkben **(személy 3)** **(párt 2)** frakció szóvivő alapján valótlanul híreszteltük, hogy a **(cég 2)** 30-40 millió forint értékben újította fel **(felperes)** házát.”

„A 2019. március 20. napján megjelent cikkben: „Eljött az elszámolás ideje! - **(felperes)** valljon színt a házfelújításának pénzügyéről, de **(személy 2)**-nek is tisztáznia kell magát” című cikkünkben a **(város neve)**-i **(párt 3)** közleménye alapján valótlanul híreszteltük, hogy **(felperes)** házának felújítását a **(cég 2)** finanszírozta egy közbeiktatott cégen keresztül.”

Kötelezte a **(cég 1)**-et, hogy fizessen meg a felperesnek 377 474 forint perköltséget és az államnak 36 000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolása szerint a felperes mint közszereplő a valótlan tényállítások türése nem köteles. Rámutatott, a felperes **(település neve)**-i - és általában a - háza felújításának a finanszírozására vonatkozó nyilatkozat egyértelműen tényállítás híresztelése. A bírói gyakorlatra utalva kiemelte, a sajtójogi felelősség nem kerülhető meg úgy, hogy a valótlan állítás közlése a riportalanytól szerzett értesülésre vagy mások vélekedésére hivatkozva történt. Vizsgálta, hogy az alperes által felajánlott bizonyítékok alkalmasak-e a közölt tények valóságának bizonyítására. **(Személy 1)** és **(személy 4)** tanúk vallomását a tényállás megállapításakor figyelmen kívül hagyta, mivel azokat zavarosnak, önmaguknak- és egymásnak is ellentmondónak ítélte, ezért nem fogadta el hitelt érdemlőnek. Hozzátette, az alperes az interjúalany tanúvallomásával egyébként sem igazolhatja a kifogásolt állítások valóságát, az ilyen tanúvallomás ugyanis nem más, mint a híresztelt állítás megismétlése. **(Tanú neve)** tanúkénti meghallgatása érdekében indokolatlannak tartotta a tárgyalás ismételt elhalasztását, mivel a halasztás ellentmondott volna a sajtóhelyreigazítási per szűk időkeretének és a bizonyítási lehetőségeinek. Utalt arra, az alperesnek mindent meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy a bíróság által idézett tanú a per érdemi tárgyalásán jelen legyen, azaz gondoskodnia kellett volna előállításáról. Nem találta alkalmasnak az állított tények bizonyítására az alperes által becsatolt okiratokat sem, s mindezek alapján úgy ítélte meg, az alperes a tényállítások valóságát nem tudta bizonyítani. Végül megjegyezte, a valós tények helyreigazításként történő közreadását kérheti a felperes, de ez számára nem jogszabályi kötelezettség.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezését, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdésének a)-d) pontjait jelölte meg. Álláspontja szerint az állítottak valóságát bizonyította, a meghallgatott tanúk vallomása

következetes és az ügy lényegét tekintve egyértelmű. Véleménye szerint a tárgyaláson meghallgatott tanúk vallomásain kívül az objektív igazolhatatlanság esete áll fenn jelen pertípusban, tekintettel a per tárgyának korrupciós jellegére és a Pp. XXXVIII. Fejezetében szabályozott eljárás sajátosságaira. Kiemelte, a tanúvallomásokban lévő ellentmondások a cselekményt követő 12 év elmúltával az életszerűséget bizonyítják, az lett volna aggályos, ha ennyi év elteltét követően azonosak lettek volna a vallomások. Kiemelte, teljességgel irreleváns, hogy a felperes vagy édesapja ingatlanának beruházásába, a **(település neve)**-i vagy a **(település 2 neve)**-i ingatlanba jutott a pénz, annak van kizárólag jelentősége, hogy ez az összeg csakis azért került kifizetésre, hogy a felperesnek azt a közbenjárását meghálálja, amelynek eredményeként az akkor már tudottan a leendő közbeszerzés győztes **(cégcsoport neve)**-be 10 %-os részesedéssel bekerülhetett a **(cég 2)** gazdasági társaság. Az elsőfokú bíróság álláspontjának elfogadása megítélése szerint azt jelentené, hogy senki nem mondhat el olyan bűncselekményről szóló tényállítást, amelynek részese volt, ha erre rajta kívül nincs más bizonyíték, a sajtó pedig erről nem számolhatna be, holott a közvélemény tájékoztatása az egyik alapvető feladata. Kifejtette, az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabályt sértett azzal, hogy a tárgyaláson tanúként meg nem jelent **(tanú neve)**-t a tárgyalás elhalasztása mellett ismételten nem idézte meg rendbíróság kiszabása mellett, egyben továbbra is kérte a tanú meghallgatását. Kifogásolta a helyreigazító közlemény első mondatát, mivel az álláspontja szerint nem felel meg a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) és a Pp. 495. § (1) bekezdésében foglaltaknak, abból ugyanis nem tűnik ki, a sérelmes közleménynek mely tényállítása valótlan. Hivatkozott arra, a felperesi képviselő által felszámított óradíj aránytalanul eltúlzott a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységhez képest.

Másodlagos fellebbezési kérelmét a fenti eljárási szabálysértésre alapozta, és arra az esetre terjesztette elő, ha a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok és **(tanú neve)** tanúkénti meghallgatása alapján nem lát lehetőséget az elsőfokú ítéletben rögzítetthez képest eltérő tényállás megállapítására.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Kiemelte, az alperesnek azt a tényállítást kellett bizonyítania, miszerint a felperes **(település neve)**-i házának felújítását a **(cég 2)** finanszírozta, ennek azonban nem tett eleget.

A fellebbezés **részben alapos.**

I.

A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá hogy felülbírálati jogkörei közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-ára hivatkozva kérte, amely rendelkezés szerint a hatályon kívül helyezés feltétele a másodfokú eljárásban nem orvosolható, az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértés. E jogszabályi feltételből következik, hogy arra alapítottnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 369. § (1) bekezdésében írt eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlása esetében van lehetőség. Az alperes

ugyan kifejezetten - azaz a Pp. 369. § (1) bekezdését megjelölve - nem kérte az eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlását, fellebbezésében ugyanakkor részletesen kifejtette, az ügy érdemi eldöntésére kiható, s ezáltal az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó lényeges eljárási szabálysértésnek tekinti, hogy az elsőfokú bíróság nem foganatosította **(tanú neve)** tanúkénti meghallgatását, ezért az ítélet tábla úgy tekintette, az alperes fellebbezése az eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlására irányuló kérelmet is magában foglalja.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében - a fellebbezésben megjelöltek (illetve megjelöltnek tekintett) szerint gyakorolni kért felülbírálati jogköröket és a fellebbezés indokait is figyelembe véve - az ítélet táblának azt kellett vizsgálnia, sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a tanú meghallgatásának mellőzésével, okszerűtlen-e a bizonyítás eredménye, szükséges-e az indítványozott bizonyítás másodfokú eljárás keretében történő lefolytatása és ezek alapján a tényállás módosítása, kiegészítése, valamint hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel-e az anyagi jogszabályoknak, ténymegállapítása és az abból levont következtetései helytállóak-e.

II.

Az ítélet tábla elsőként az alperes másodlagos fellebbezésének a megalapozottságát vizsgálta, azaz, hogy helye van-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasításának abból az okból, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként az alperes által bejelentett **(tanú neve)**-t. Az elsőfokú bíróság a tanú meghallgatását azért mellőzte, mert az érdemi tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, és az előállításáról az alperes sem gondoskodott. A Pp. 498. § (2) bekezdés b) pontja szerint az érdemi tárgyalás elhalasztásának helye van akkor, ha az elrendelt bizonyítás lefolytatásának a fél körülményein kívül eső akadálya van, és a bizonyítást indítványozó fél a bizonyítás lefolytatását továbbra is kéri. A bizonyítás lefolytatásának a fél körülményein kívül eső akadálya az, ha a tanú szabályszerű idézés ellenére nem jelenik meg, és a bizonyító felet a bíróság sem hívta fel a tanú előállítására. Egyetért ugyanis az ítélet tábla az alperesnek azzal a fellebbezési érvelésével, amely szerint a bizonyító fél számára a bíróság általi idézésből külön felhívás hiányában nem következik az, hogy további intézkedéseket kellene tennie a tanú megjelenése érdekében. Ezért önmagában a tanú mulasztása miatt a meghallgatása nem lett volna mellőzhető. Az ilyen eljárási szabálysértés ún. mérlegelhető hatályon kívül helyezési ok lehet, amelynek a Pp. 381. §-a szerinti konjunktív feltételei, hogy megállapítható legyen, ez az eljárási szabálysértés kihatott az ügy érdemi eldöntésére, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. Jelen esetben azonban e feltételek egyikének a fennállása sem állapítható meg. Egyrészt ugyanis - a lentebb indokoltak szerint - a felajánlott tanúbizonyítás foganatosítása szükségtelen volt a perbeli jogvita elbírálása szempontjából, így annak mellőzésével az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést, másrészt az ítélet tábla - ha indokoltnak tartotta volna - maga is meghallgathatta volna a tanút a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjában biztosított felülbírálati jogköre gyakorlásának keretében.

III.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében a sajtó-helyreigazítási jog tényalapja a valamely médiatartalomban valótlan tény állításával, híreszteléssel vagy való tények hamis színben való feltüntetésével okozott sérelem. E jogszabályi rendelkezésből következően a sajtó-helyreigazítás joga a médiában szereplő személyek joga a valótlan tényállítások kiigazítására, amely a közszereplőket is megilleti.

Nem vitásan a felperes által kifogásolt közlések tényállítások, amelyeknek jellemzője, hogy valósága vagy valótlanága bizonyítható. Ez a bizonyítás elvi lehetőségét jelenti, nem pedig azt, hogy egy adott ügyben rendelkezésre is állnak a tényeket alátámasztó bizonyítékok. Ezért nem zárja ki a helyreigazítás iránti igény érvényesítését, ha konkrét esetben a sajtószerv nem tud felajánlani olyan bizonyítékokat, amelyekkel az állított, híresztelt tény valósága igazolható, és az sem, hogy a sajtó-helyreigazítási perben a bizonyítási lehetőségek szűkebbek. Különösen nem hivatkozhat ezekre egy sajtószerv, ha az állítás, híresztelés bűncselekmény elkövetésére vonatkozik, ami - ha még esetlegesen elévült is - az adott személy társadalmi megítélését lényegesen befolyásolhatja, és ezáltal jóhírnevét sértheti.

A sajtó-helyreigazítási perben a sajtóközlemény kifogásolt tényállításainak valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani (PK. 14. sz. állásfoglalás I. pont). Jelen ügyben a sérelmezett állítások szerint a **(cég 2)** a felperes **(település neve)**-i ingatlanának felújítását finanszírozta, viselve annak több tízmilliós költségét. A 2019. március 19. napján megjelent cikk ezt írja **(személy 1)**-re hivatkozva, az ezt követő napon megjelent közlések pedig **(személy 1)** állításaira alapítottnak utalnak egyfelől a felperes házának **(cég 2)** által finanszírozott felújítására, másfelől az ennek ellentételezéséként elkövetett vesztegetés bűncselekményére. Ezért a közlés elválaszthatatlan, lényeges része, hogy a felperes **(település neve)**-i háznak a felújítása történt meg a **(cég 2)** pénzből. Ebből következően jelen perben az alperesnek ezt az állítást kellett bizonyítania, nem pedig azt, hogy a **(cég 2)** esetlegesen más ingatlanra vagy más formában juttatott pénzt a felperes részére.

A sajtó-helyreigazítási perekre vonatkozó speciális eljárási szabályok csak a bizonyítékok előterjesztésének időtartamát korlátozzák, a tényállás szabad megállapításának elve [Pp. 263. § (1) bekezdése] e perekben is érvényesül, ebből következően nincs akadálya tanúk, így a sérelmezett sajtóközleményhez információt szolgáltató személy meghallgatásának sem. Kétségtelen, ahhoz, hogy a bíróság a tanúvallomást ténymegállapítás alapjául elfogadja, nem szükséges, hogy a tanú minden egyes részletre emlékezzen, ugyanakkor ahhoz, hogy vallomása alapján valamely vitatott tény valósága vagy valótlanága bizonyítottan legyen tekinthető, olyan nyilatkozatot kell tennie, amely ellentmondásmentes, következetes, logikus, a lényegi körülményeket feltárja, s nemcsak általánosságokra hivatkozik. Ilyen tartalmú vallomást azonban sem **(személy 1)**, sem **(személy 4)** nem tett. A tanúvallomásokból kitűnően egyik tanú sem rendelkezik közvetlen ismeretekkel a cikkben írt anyagi támogatásról, nem vettek részt az állított finanszírozással kapcsolatos tárgyalásokon, és azt sem tudták megjelölni, hogy annak során a **(cég 2)** részéről ki járt el. Emellett a tanúk vallomása - amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította - önmaguknak és egymásnak is ellentmondó. **(Személy 1)** először azt adta elő, hogy nincs információja arról, a **(cég 3)** hogyan használta fel a részére utalt összeget (11. sz. jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdés), majd a másik tanú meghallgatását követően kifejezetten az alperesi képviselő kérdésére válaszolta azt, hogy a **(település 2 neve)**-i ház az, amelynek felújítására ment a 38 millió forint. Elmondta azt is, a cégcsoportnak és a felperesnek volt egy nexusa, ami azt jelentette, hogy nagyon sok ügyben segített nekik a felperes (11. sz. jegyzőkönyv 3. oldal utolsó és 4. oldal első bekezdés), majd a meghallgatása végén azt vallotta, az egészben a politikai szerepvállalásuk összesen ez az egy házfelújításos kölcsön volt (11. sz. jegyzőkönyv 6. oldal hatodik bekezdés). **(Személy 4)** akként nyilatkozott vallomásában, hogy a **(cég 3)** a felperes házában nem folytatott munkát **(település neve)**-n, a **(település 2 neve)**-i ingatlanál dolgozott, de nem tudta milyen szolgáltatás ellenében, és a juttatás leplezéséül állított kölcsönügyletet egy **(város 2)**-i beruházással hozta összefüggésbe. A tanúk vallomása tehát az állított juttatott előny vonatkozásában teljesen eltérő, és a juttatás egyéb körülményei esetében sem mutat az általánosságokon túl. Mindezek figyelembevételével a tanúk vallomása nem alkalmas a kifogásolt állítások alátámasztására, az elsőfokú bíróság ezt a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg.

Az alperes által felajánlott további tanúbizonyítás az elsőfokú bíróság által megjelölt okból a már kifejtettek szerint nem lett volna mellőzhető, az ítéletábra azonban vizsgálta, hogy **(tanú neve)** meghallgatásának további jogszabályi feltételei is fennállnak-e. A Pp. 275. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt, a bizonyítási eszközt, a bizonyítási módot, és köteles röviden megindokolni azok bizonyításra való alkalmasságát. Ha a bizonyítási indítvány e követelményeknek nem felel meg, a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését [Pp. 275. § (4) bekezdés a) pont]. Emellett a sajtó-helyreigazítás iránt indított perben a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja többletkövetelményt is megfogalmaz, miszerint a félnek valószínűsíteni kell, hogy az általa felajánlott bizonyítás alkalmas és eredményes lehet a keresetben, illetve védekezésben előadottak igazolására vagy cáfolatára. E feltétel hiányában a bíróság a bizonyítás elrendelését, lefolytatását mellőzi [Pp. 498. § (3) bekezdés]. Ez azt jelenti, a bizonyító félnek részletes tényelőadást is kell tennie bizonyítási indítványában azokról a körülményekről, amelyekből a bizonyítás alkalmasságára, eredményességére lehet következtetni, s mindezt a sérelmezett állításokhoz kapcsolódóan kell vizsgálni. Az alperes a perfelvételi tárgyaláson azt adta elő, hogy **(tanú neve)** a **(cég 3)** ügyvezetője, aki arról tud nyilatkozni, hogy a 38 millió forint „hogyan, miként és milyen célból került a cégéhez, és azt mire kellett fordítania”, míg az érdemi tárgyaláson arra hivatkozott, hogy a meghallgatott két tanú vallomása alapján egyértelmű, hogy **(tanú neve)** nyilatkozata mindenképpen szükséges és kulcsfontosságú az ügyben. Az alperes ilyen tartalmú bizonyítási indítványa azonban egyrészt nem felel meg a Pp. 275. § (1) bekezdésben foglalt követelményeknek, mivel nem tartalmazza a bizonyítani kívánt állított tény pontos megjelölését, másrészt nem alkalmas annak valószínűsítésére sem, hogy a perbeli állítások valóságtartalmának igazolására alkalmas és eredményes lehet. Az alperes által csatolt okirati bizonyítékok, nevezetesen a tartozáselismerésről és engedményezésről szóló okiratok szerint ugyanis a **(cég 2)** kölcsönt folyósított a **(cég 3)**-nak, nem pedig a felperes valamely ingatlanán a **(cég 3)** által végzett felújítási munkák vállalkozói díját egyenlítette ki a részére átutalt 38 millió Ft-tal. Az alperes **(tanú neve)** meghallgatásával a fenti okiratokban foglaltaktól eltérő pénzfelhasználást kívánna bizonyítani, azonban a már meghallgatott tanúk vallomása is ellentétes a cikkekben közölt kifogásolt állítással, és egyikük sem tett arra vonatkozóan határozott nyilatkozatot, hogy az érintett pénzösszeg miként lett volna valamely felperesi ingatlanra fordítva. A meghallgatott két tanú a **(cég 2)** vezető tisztségviselői voltak, az állított megállapodásról közvetlen tudomásuk azonban nem volt, **(tanú neve)**-t meg sem említették, így önmagában az a körülmény, hogy a tanú a hivatkozott cég ügyvezetője, nem valószínűsíti vallomásának mint bizonyítási eszköznek a perbeli állítások valóságának igazolására való alkalmasságát és eredményességét, ehhez olyan további tények megjelölése lett volna szükséges, amelyekből következne, hogy van ismerete a kifogásolt tényekről, és hogy ezek az ismeretek milyen forrásból származnak. Emellett a fellebbezésében az alperes éppen arra hivatkozott, hogy ilyen esetekben szinte soha nincsenek dokumentumok vagy más nyilvánvaló bizonyítékok, ami arra utal, ő maga sem tekinti a felajánlott bizonyítást önmagában alkalmasnak a felperes által kifogásolt tényközlések valóságának igazolására. Mindezt értékelve az ítéletábra a **(tanú neve)** tanúmeghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt mellőzte.

Végül a fellebbezésnek a bizonyítás nehézségeire, illetve a sajtó tájékoztatási kötelezettségére utaló érveivel kapcsolatban az ítéletábra hangsúlyozza: a sajtó Smtv. 10. §-ában rögzített tájékoztatási kötelezettsége nem keletkeztet többletjogokat; a lineáris médiaszolgáltatások e kötelezettségük teljesítése során is kötelesek a jogszabályokat betartani, tevékenységük nem járhat mások személyiségi jogainak sérelmével [Smtv. 4. § (3) bekezdés, BDT2017. 3760.]. Az, hogy a sajtó-helyreigazítási perben a bizonyítás az általános szabályoktól eltérően alakul, azaz hogy arra csak korlátozott keretek között van lehetőség, nem mentesíti a sajtószervert a felperes által vitatott tényállítás valóságának bizonyítása alól. Amint arra a felperes is helytállóan utalt, a sajtószervert

felelősen csak olyan közlést jelentethet meg, amelynek valóságát szükség esetén nyomban bizonyítani is tudja a rendelkezésére álló bizonyítékokkal. Abban egyetért az ítélőtábla az alperessel, hogy a sajtónak valóban alkotmányos joga a tudomására jutott közélet tisztasága elleni bűncselekményekről a nyilvánosság számára beszámolni. Ennek keretben a valóságnak megfelelően tudósíthat a nem titkosított büntetőeljárás aktuális állásáról, beleértve a gyanúsítás tényét és a gyanúsított személyét is. Azt azonban nem a sajtó jogosult eldönteni, hogy adott esetben történt-e bűncselekmény, s ha igen, azt ki és miként követte el. A sajtó feladata a hiteles és pontos tájékoztatás, ami azt jelenti, nem elég abban a hiszemben lennie, hogy az általa közölt tények megfelelnek a valóságnak, erről - a valóság igazolására alkalmas bizonyítékok beszerzésével - meg is kell győződnie.

Az alperes - a fent részletezettek szerint - a perbeli közlések tekintetében állításai valóságát bizonyítani nem tudta, ezért helytállóan rendelte el az elsőfokú bíróság a helyreigazító közlemény közzétételét.

IV.

Alapos ugyanakkor az alperes fellebbezése a helyreigazító közlemény tartalmát érintően. Az Smtv. 12. § (1) bekezdése a sajtó-helyreigazításra alkalmas közlemény alakját és tartalmát nem határozza meg, akként rendelkezik, hogy a helyreigazító közleményből ki kell tűnnie, a sérelmes közleménynek mely tényállítása valótlan, a közölt valótlan tényeket a helyreigazító közleményben azonosítani kell. Az elsőfokú bíróság által közzétenni rendelt helyreigazító közlemény első mondata azonban e követelménynek nem felel meg. Az önállóan került megfogalmazásra, nem utal arra sem, hogy összefüggene valamilyen módon a helyreigazító közlemény további részeivel, amelyek viszont már pontosan tartalmazzák, hogy a közlések mely tényállításai valótlanok. Ebből következően a helyreigazító közlemény első mondata szükségtelen is, egyebekben a felperes által megfogalmazott helyreigazító közlemény szövegében sem szerepel. Ezért az ítélőtábla e körben az alperes fellebbezésének helyt adva a helyreigazító közlemény ezen sérelmezett kitételét mellőzte.

V.

Alaptalanul kifogásolta az alperes a felperes részére megállapított elsőfokú perköltségből az ügyvédi munkadíj összegét, amelyet a felperes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt megbízási szerződéssel igazoltan számított fel azzal, hogy ebből 150 000 forint általános forgalmi adóval növelt összegére a sajtó-helyreigazítási kérelem elkészítése és megküldése, valamint a keresetlevél elkészítése és elektronikus benyújtása, 75 000 forint általános forgalmi adóval növelt összegére pedig tárgyalási jelenlét címén tart igényt. A hivatkozott IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A megállapodás szerinti ügyvédi munkadíj megalapozottsága körében vizsgálni kell az elvégzett ügyvédi tevékenység időigényét, amelynél figyelembe veendő, hogy a képviselőt szerződésszerű ellátásához időt kell fordítani egyfelől a tényállás felderítése érdekében a megbízó ügyféllel történő egyeztetésre, a releváns adatok összegyűjtésére, másfelől azok összevetésére, értékelésére, és ezek alapján a szakmai álláspont kialakítására, a beadványok megszerkesztésére. Mindezek teljesítéséhez szükségszerűen hozzátartozik a megbízott ügyvédi iroda munkájának szervezése is. A tárgyalásokon történő megjelenés esetében értékelni kell, hogy a jogi képviselőnek a tárgyalásra fel kell készülnie, az utazáshoz idő szükséges, és számításba kell venni a tárgyaláson kifejtett tevékenységet is. Mindezek figyelembevételével a felperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött munkadíj nem minősül eltúlzottnak. Az ügyben részletes

helyreigazítási kérelem került megküldésre az alperesnek, a keresetlevélben az alperesi hivatkozással szemben nemcsak a jogszabályok bemásolása történt, hanem abban a tényálláson túlmenően a jogi érvelés kifejtésére is sor került, a jogi képviselő a keresetlevélhez szükséges mellékleteket összeállította, amelyek közül az alperes csak egyet kifogásolt, emellett az ügyben tartott tárgyalásokon a felperesi jogi képviselő érdemi tevékenységet fejtett ki, nyilatkozott az alperes tárgyaláson előterjesztett ellenkérelmére, a bizonyítás lefolytatása során meghallgatott tanúkhöz kérdéseket intézett. Mindezt értékelve az ítéletábra nem találta indokoltnak a kikötött munkadíj mérséklését.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti részbeni megváltoztatása ellenére - mivel a per érdemét érintően a fellebbezése alaptalan volt - az alperest a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek kell tekinteni, ezért a **(cég 1)** köteles viselni a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket a Pp. 101. § (1), 102. § (2) bekezdése és 499. § (1) bekezdése alapján.

A felperest megilleti az általa felszámított - és a csatolt megbízási szerződéssel igazolt - 101 600 forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség, amelynek megfizetésére az ítéletábra a **(cég 1)**-t mint a perbeli sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt kötelezte.

Szeged, 2019. július 30.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet s.k.
ábrabíró